

Евр. Защо не приимашь? Зарь защо ся Евреинь?

Сшеф. О, не! Азъ ако бѣхъ разсѣждавалъ така, то самичакъ заслужвахъ злочестинѣ-тѣ си.

Евр. Е, на! землете!

Сшеф. Да земѣ но не щѣ могѣ да ви гы върнѣ.

Евр. Господъ на мой-тѣ баща ще ми гы върне.

Сшеф. О! Боже! Ако си ми и далъ да стана сиромыхъ, защо си ми вѣгнѣздилъ въ сърдце-то тая тордость? — Не! Сениоръ! азъ немогѣ да ви приѣмнѣ милостинѣ-тѣ. По-добрѣ намѣрете ми нѣкоѣ работѣ, а азъ съ женѣ ми и дѣте-то ми ще ви останемъ благодарни.

Евр. Господинъ! я вашъ халъ не съмъ знаялъ; я не бы тука дошелъ. Тако ми вѣра Еврейска кажемъ ти. Я не бы тука дошелъ. (раздра темесука и го хвърли) Ето ти съдрахъ темесука, нема нищо да ми давашъ. О! Боже! у тая кѣща влада голѣма сиромашія! (бързомъ отиде).

Сшеф. Сениоръ! Сениоръ пазиргянъ! (иска да иде по него, но Евреинъ-тъ отиде, та ся невиде) Да, още сѣ ся намирали были милосърдни хора; о! азъ сиромыхъ и будала, кой-то съмъ ся мѣшалъ въ събрание между Еврей-тѣ, мислилъ съмъ, че човѣколубіе-то на тоя народъ е потънало въ чървено-то море, но не е было така. — Да-ще господъ да ся замогнѣ пакъ и да излѣзѣ и ся явявамъ прѣдъ тоя народъ както и по напрѣди. Тоя Евреинъ ми пакъ съживи искрѣ-тѣ къмъ човѣщинѣ-тѣ; помежду толко свѣтъ може бы щѣ найдѣ баремъ єдного да ми помогне, или, ако му потрѣбва, да му напишѣ нѣкое писмо или въ нѣщо да го послужѣ.